

Marjatta

Keskikesällä saimme suruviestin. Opettajamme, kollegamme, ystävämme Marjatta Tuominen oli nukkunut pois vaikean sairauden murtamana. Marjatta syntyi karjalaiseen perheeseen rajan pinnassa Jääskessä nykyisen Imatran alueella vuonna 1938. Hän kävi koulunsa Imatralla. Lääketieteen lisensiaatiksi Marjatta valmistui Helsingin yliopistosta vuonna 1965. Anestesia- ja lääketieteen uransa hän aloitti Lappeenrannassa ja siirtyi sieltä Meilahden sairaalaan thorax-kirurgiseen klinikkaan. Marjatta sai anestesiaerikoislääkärin oikeudet vuonna 1971. Sydänleikkauksiin tulevat potilaat olivat luonteva tutkimuskohde, ja väitöskirja valmistui vuonna 1976.

Pääasiallisen anestesia- ja lääketieteen työnsä Marjatta teki Hyksin Kirurgisessa sairaalassa, missä hän vastasi ortopedisen leikkausosaston (silloinen C-leikkausosasto) anestesia- ja lääketieteen työstä. Marjatta kiinnostui puudutuksista ja hän kehitti puudutustekniikoita jokapäiväiseen kliiniseen käyttöön.

Tutkimustyö oli Marjatalle erittäin tärkeää. Väitöskirjansa jälkeen hän aloitti laajan tutkimustoiminnan puudutuksista. Marjatta on mukana yli 60 merkittävässä kansainvälisessä julkaisussa, joihin edelleenkin viitataan. Kirurgisesta sairaalasta valmistui seitsemän väitöskirjaa, jotka käsitelivät puudutuksia. Kaikissa niissä Marjatalle oli huomattava osuus, kirjoittajana, henkisenä tukena ja potilaiden kerääjänä. Näistä Marjatan oppilaista moni toimii tällä hetkellä ylilääkäreinä.

Marjatta oli taitava puuduttaja ja hänellä oli myös tarvittava itseluottamus. Hän oli laittanut aksillaarisen pleksuspuudutuksen ja toinen allekirjoittaneista rohkeni mennä ihmettelemään, kun parinkymmenen minuutin kuluttua ei alkanut tapahtua puutumista. Vastaus oli: ”Kyllä se puutuu, miehän sen oon puuduttanu”.

Marjatta opetti puudutuksen salat suurelle joukolle nuorempia kollegoja. Kun Marjatalle itselleen piti tehdä polven artroskopia, hän pyysi toista allekirjoittanutta laittamaan spinaalipuudutuksen. Kaikki meni hyvin, mutta kuulin myöhemmin kollegojen ihmetelleen Marjatalle, että kuinka sinä annoit sen nuoren pojan itsesi puuduttaa. Marjatta oli vastannut: ”Totta kai annoin, miehän sen oon opettanu.”

Marjatta sairasti lapsena polion ja sen seurauksena hänen liikkumisensa ei ollut niin tehokasta kuin hän olisi halunnut. Hän ei kuitenkaan koskaan valittanut vaivastaan, vaan teki täyden työuran.

Marjatta oli luonteeltaan karjalaisittain hersyvän iloinen, huumorintajuinen ja seurallinen, mutta tarvittaessa saattoi äkkinäisesti piukahtaakin. Marjatta piti hyvästä ruoasta. Lukuisat kerrat saimme nauttia Tuomisella herkullisesta illallisesta ja hyvästä seurasta. Marjatta rakasti hyvän ruoan lisäksi teatteria ja musiikkia. Hänellä oli vuosikautia kausikortit teatteriin ja sittemmin uuteen Musiikkitaloon. Viimeinen tapaamisemmekin sattui konsertin väliajalle viime keväänä. Tuolloin hän kertoi ylpeänä saaneensa vihdoin ensimmäisen lapsenlapsensa.

E erityisen tärkeitä Marjatan elämässä olivatkin perhe: puoliso Esko, poika Esa ja keväällä syntynyt pojanpoika Aaro. Kesämökki, joka rakennettiin hiljattain talviasuttavaksi, oli Marjatalle rakas paikka ja siellä hän vietti viimeisiä aikojaan.

Marjatan muisto tulee elämään keskuudessamme. ■

Riitta Orko ja Mikko Pitkänen

Marjatan pitkäaikaisia työtovereita

